

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

L'organització del treball exigeix uns desvetllaments que pels més no s'ha tingut en compte en iniciar-se la transformació de revertir la producció a mans dels obrers. No desconeixem que en determinades indústries l'atenció i la capacitat de l'element productor ha reeixit plenament i ha superat les dificultats pròpies del moment actual i d'una situació precària que ja de temps les perjudicava. Havem de distingir, però, el que pot l'esforç d'una voluntat fèrria, acompanyat d'una comprensió intel·ligent davant la gran missió que correspon acomplir al poble treballador, d'aquelles altres actituds, que tan abunden, dels «tant se'm'n dona». La socialització dels mitjans de producció, fracassaria inevitablement si no s'hi correspongués amb l'esforç col·lectiu en el qual cada obrer és un alè de vida i la garantia d'una estabilitat redemptora. Per això els Sindicats locals han de preocupar-se fonament de la marxa de les empreses que radiquen en els seus respectius llocs. La tasca a emprendre per aquests ha d'adreçar-se objectivament a escampar una llavor educativa, els fruits de la qual han d'assegurar el manteniment i l'evolució progressiva de la riquesa del país. L'estimació al treball s'ha de difondre, perquè constitueixi l'arma més poderosa contra tota mena de xacres que minen l'existència d'una societat i que congrien estats de perversió que no els hem de tolerar a casa nostra. I en cada indústria, en cada lloc, els homes d'esperit selecte no s'han de cansar d'induir als companys que no donin rendiment, a corregir-se, i d'estimular a aquells altres que demostrin una major disposició i competència en el treball, a què prossegueixin perfeccionant-se en bé de la col·lectivitat. Amb aquesta norma, iniciarem la segona fase revolucionària, de la revolució constructiva, que tanta falta ens fa. De revolució al carrer i d'escopetaires rondant, no ens en pervindria cap collita. El problema immediat, és el d'organitzar el treball per tal d'enrobar els mitjans de producció i crear la nova economia sobre bases sòlides i incommovibles. Es així, sense cap altre preocupació, que no ens barallarem, perquè no tindrem, si ens lliurem de ferm al treball, lleure per a armar batusses estèrils i gens edificants.

ALFIL

Per la normalitat ciutadana a la reraguarda

A Catalunya, i sobretot a Barcelona, la setmana passada, han tingut lloc uns fets sensibles d'enorme transcendència. No cal el comentari dels mateixos ni menys la seva referència. La premsa de tots els matisos ha dit el que d'ells n'opinava. I la censura no ha mancat en cap moment. Vivim una guerra d'invasió i de cap manera pot permetre's que petites rancúnies o afanys personals privin allò que és l'anhel unànime de la massa antifeixista tota: guanyar la guerra. Sense aquesta situació no seria possible la consistència de les posicions revolucionàries aconseguides.

La guerra nostra, la que sostenim, la que guanyarem si sabem a tothora fer el que precisa, és una guerra entre dues ideologies totalment oposades, la importància de la qual travessa les fronteres i esdevé el punt neuràlgic de la política internacional europea. El nostre triomf, el triomf sobre el feixisme, representa la primera fallida seriosa d'Itàlia i d'Alemanya. Per Europa, la fi de la nostra guerra, ho representa tot. Només cal que hom es fixi en la situació geogràfica d'Espanya, per restar-ne totalment convençut.

I si així és —ho és realment— per què no ha d'ésser possible una política de conjunt de totes les forces antifeixistes, on l'autoritat suri per damunt de grups i grupets, refermada pel sentit democràtic governamental? I per què no ha d'ésser possible, també, l'acabament de mandats d'organitzacions, en perjudici del bon funcionament dels organismes de govern que existeixen a cada població, i la sola autoritat competent i legítima?...

Que serveixi de lliçó l'esdevingut. El poble, el que així pot anomenar-se, vol aquesta canalització de la legalitat, el sistema més fàcil per a guanyar la guerra i per fer en poc temps la transformació social desitjada. La realitat que hom percep amb el contagi de l'opinió pública fa dir-ho d'aquesta manera i fa cridar al seny de tots perquè les actituds dels errats —dels «obcecats», com deia un membre confederal barceloní dies passats— siguin canviades per nobles accions posades al servei de les nostres multituds.

No tenen raó els qui per crítiques desmesurades, o bé per la dicció de noves falses, pretenen obstaculitzar l'endegament del nostre estat de coses. A Vic, això passa i hom veu com darrera bastidors s'hi crea un ambient partidista. Els qui no volen el conjunt governamental, acceptat i posat en pràctica a Barcelona i a València, no fan altra cosa que un perjudici al seu país i una contradicció important amb l'actitud dels seus correligionaris a les mentades capitals. No és hora ni pertany a nosaltres escatir, un problema d'ordre públic local quan aquest està a mans de l'Estat o de la persona delegada, ni ens correspon —seria il·lògic i inconseqüent— trencar el ritme establert i permetre que Vic fos un cas isolat damunt el mapa de Catalunya. Ha parlat tot-hom i per damunt de tot han dit la seva darrera paraula els Governos de la República i de Catalunya. El problema, tant si és general com local, resta resolt.

Es hora ja —i no cal insistir més— de cercar el punt de direcció que ens precisa, posant-se cadascú al lloc que li correspon, i de rectificar actituds equivocades. L'anhel comú travessa i ofega les ànsies partidistes i de grups. Hi ha la guerra, la nostra guerra, que cada dia, cada hora, té la seva gravetat i les seves conseqüències, sempre enormes. Els governos, formats per tots els grups antifeixistes, demanen que hom pensi amb l'esclafament del feixisme. Fem ho així tots. Ells ja tindran cura de resoldre els petits problemes o els grans problemes que es creen a la reraguarda.

MARIÀ SERRA